

Murvai Julianna: Csaba gyerekkora

A Csaba gyerekkora csodálatos volt. Nagy szeretetben nőtt fel. Az apja egyetemista volt, az anyja főiskolás, és így rám maradt a gondozás. Születésétől kezdve szemmel kísértem, tervbe vettem, hogy azt a módszert használom, amit az én gyermekeimmel.

Figyeltem pici kora óta, hallgatott, és amikor kicsit erőlködött a kakáláskor, én nem azon voltam, hogy kacározzak vele, hanem olyankor mindig nyögtem, hogy ö, ö, ö.

Ezt már három hónapos korában figyelembe vette. Négy hónapos volt amikor elmentem a háztartási boltba. Vettem egy kis bilikét. Ott kinevettek, hogy négy hónapos gyereket hogy ültetek rá. Mikor láttam hogy hallgat, kiemeltém a kis ágyából, a hóna alá tettem a kis kezemet, libegett a kezem között, és nyögtem neki. Ő azonnal belekakált az éjjelibe.

No itt lett aztán a nagy kacározás.

Attól kezdve minden nap a bilibe kakált.

Majd az egy évet betöltötte. Hordtam a bölcsődébe.

Mondtam a dadának, hogy ő már szobatiszta, de a bizottság szempontjából guminadrágot adtak rá. Mivel ez neki ismeretlen volt, cibálta magáról, és ha közeledett a dada, nyafogott. Két kis tenyerével csapkodott, és mondogatta, hogy ü e, üe. Mikor mentem este, szólt a vezetőnő, hogy a gyerek a dadát lehülyézte.

Másnap ezt tisztáztuk, hogy nem azt mondta, hogy hülye, hanem azt, hogy ülj le. Hogy közel ne menjen hozzá. Utána meg volt nyugodva, levették róla a guminadrágot, és kedvenc lett a bölcsődében.

A gyerek nagyon értelmes gyerek volt.

Őt érdekelte minden, hogy miért mozognak a falevelek, meg miért süt a nap. Meg stb.

Nem győztek neki bizonyítani, és arra az álláspontra jutottak, hogy ez a gyerek százszázalékosan fejlettebb, mint a többi ennyi idős, és át kell vinni az óvodába.

Kullogtunk hazafelé. Én mondtam neki, hogy sláfen, ő mondta alszik, én mondtam trinken, ő mondta iszik, így szórakoztunk menetbe-jövetbe.

Történt egy este, kiültünk az ajtó elében. Nézte a csillagokat. Kérdezte, nagymama ezek a csillagok hogyan keletkeznek. Egy kicsit megdöbbsentem, és mondtam, az okszigén összeszorul, vasgömbökké alakulnak, izzóvá válnak, milliővekegig is élnek, mikor kialszanak szétesnek és lehullanak. No nagymama bizonyítsd ezt be. Felmentem a padlásra, hogy valami fizikakönyvet keressek, de nem volt. Lehoztam egy könyvet, és mikor meglátta összecsapta a két kis tenyerét. Te mama. Ez a Tibi matematikája.

A lányom azt mondta, hogy ő nem úgy akarja nevelni a gyereket mint én, hogy őket, mire mentek az iskolába írni, olvasni és százig a szorzótáblát megtanítottam, és az neki rossz volt, mert nagyon sokat tétlenül volt a padba.

Elkerültek Tiszafüredre.

Hét éves volt, amikor született a húga.

Előtte mindig mondogatta, hogy ő kisleány szeretne, mert a lányok sokat pisilnek. Na mikor világra jött a kislány, reggel Csabát kísérte az apja az iskolába, és mondta neki, hogy még ki tudják cserélni kisleányra. Ő gondolkodott és szólt. Édesapa csak ne cseréljük ki kisleányra. Az apja megkérdezte, hogy miért. Azért édesapa, mert nem a vérünkből való lesz, és nem fog minket szeretni.

És akkor mindenki csodálkozott, hogy milyen felfogása van ennek a gyerekeknek.

Nőtt a gyerek, jól tanult az iskolában.

Leninvárosba kerültek.

Kajakozott.

Mindenben benne volt. Csak annyira magához szoktatta az anyja, hogy nem engedte ilyen diszkóba, meg sehova se. Mindig mondtam a lányomnak, hogy te Etu, hát a gyerek hadd bolondozza ki magát. Ne majd akkor amikor megnő.

Mikor elment az egyetemre történelem-magyar szakra felvételizni, azt mondta a vőm nekem. Anyu sose hittem volna, ha ideges az ember, így megy a hasa. Hatszor voltam a vécén, míg Csaba bent volt.

Sikerült neki.

Utána elvitték katonának. A katonaságnál nem jól érezte magát, majd öt hónap múlva hazakerült. És tanult tovább.

Hát most ott tartunk már, hogy más lett a neve. Mégiscsak ficsku pál lett a neve. Ezt ő választotta magának. De megmaradt neki a Gyulai Csaba név is. És mi csak így ismerjük, hogy gyulai csaba, de megadjuk neki az a viccesnevet is, hogy Ficsku Pál.

Azért mégis a mi gyerekünk.

Budapest

Ficsku Pál